

כך ראה אותנו השבוע העולם: שוטרים במסיכות מסתערים על נערים מפ

הייד התחזקה

בכל פעם שהיה נדמה כי הגה יצטבר הקי" טור בקומקום, הוא מיהר להסיר את ה" מיכסה.

משום־כך הנהיג דיין את "מדיניות ה" גשרים הפתוחים", שמטרתה האמיתית היתה לשמש שסתום־ביטחון, ולמנוע בשט" חים הרגשה של מחנק והינתקות. השיכבה העליונה של החברה בשטחים עשתה עס" קים טובים, ראשי החמולות והערים דאגו לפרנסתם, והשקט נשמר.

בימי דיין לא יכול היה לקרות מה ש" קרה עתה. כאשר שופט צבאי רודף־ פירסומת הטיל עונש־מוות על פידאי, הרגיש דיין מייד שהנהג נוצר מוקד דרמאטי להתקוממות, ומיהר למנוע את הפיכת הפידאי גיבור לאומי. תוך שעות הודיע הרדיו כי הרמטכ"ל ביטל את גור־הדין. כאשר החלו מחרחררי־בי יהודיים לחמם

אבנים, צעק סיסמאות, קרא קריאות כוז והיוד. הוא הבעיר צמיגים, הדביק כרוזים, חסם כבישים, הניף דגלים לאומיים על בתי הספר.

זה היה מוכרח לקרות, במוקדם או בר מאוחר. אך אין זה מיקרה שזה אירע דווקא עכשיו.

השולטאן של השטחים

ה לא קרה כל עוד היה משה דיין השולטאן הישראלי של השטחים. דיין היה לא־יצלח ברוב השטחים ובעיר קר בשטח הצבאי. אך היה לו כישרון טבעי כמושל של שטח כבוש. הוא ידע שהמיצוה העליונה היא: למנוע עילה למרד, למנוע הצטברות של לחץ פנימי.

ה היו בני שש, כאשר כבש צה"ל את עריהם וכפריהם. במשך תשע שנים, הם חיו תחת כיבוש זר.

הרדיו והטלוויזיה העבירו להם את דברי אחיהם שמחוץ לשטחים הכבושים. הם הסתודרו בבתי־הספר והחליפו דיעות על מולדת, כבוד לאומי, שיחורה, פהרוש נר קלו באנשים מיסטרוריים, שלחשו להם דב" רים בשם "האירגון". הם עקבו במבטי זעם ושינאה אחר מישמרות הכובש בחוצות" הם, ושאלו את עצמם: "במה הם יותר טובים מאיתנו?"

זהו נוער אופייני בשטח של כיבוש. הוא כמוהו בארצות רבות, בתקופות שונות. הוא תמיד מחכה לאות כלשהו, לעילה שתגדיש את הסאה, לדחיפה האחרונה למרד. בשבועות האחרונים זה קרה בכל רחבי הגדה המערבית. הנוער יצא לרחוב, יידה

מראה כמו מימים־עברו

את האווירה במערת־המכפלה, מיהר דיין לשים לדבר קץ. הוא רץ למקום, קבע סד" רים שהשביעו את רצון המוסלמים, והמתח פג.

אילו היתה שופטת־השלום רות אור פוס-

מאת

אורי אבנרי

קת את פסק־דינה בימי דיין, היה פסק־ דינה מבוטל בעירעור תוך 24 שעות, או שממשלת ישראל היתה מכריזה בו־ביום כי אינה מכירה בו. כי משה דיין ידע שהסכנה הגדולה ביותר לכיבוש הישראלי היא מילחמת־דת.

נלי בלמים ונלי נהג

רת אור החליטה שיש ליהודים זכות להתפלל בשטח המיסגדים, שהיה סגור ללא־מוסלמים במשך מאות בשנים. תחיה ההצדקה המישפטית לפסק־דין זה אשר תחיה — מבחינת מדינית הוא היה התגלמות של טיפשות לאומית.

דמעות בעיניים: מפגין שנעצר מחזיק בזרועו הפצועה